

Када их питате да образложе свој став, идеологију или виђење тренутне политичке ситуације у Србији, оно од чега ће почети, као и оно чиме ће завршити причу сваки другосрбијански политичар и интелектуалац, али и готово сваки редовнији гледалац Б92 или читалац *Блица*, биће увек магична реч „деведесете“. Интересантно је да ће вам готово идентичну причу изложити и комплетан хрватски и бошњачки политички естамблишмент, затим тамошњи људи који су под утицајем сарајевских и загребачких медија, као и разни „високи представници“ и „известиоци“, западни амбасадори и други заступници Запада у Србији.

Међутим, већ на првом потпитању о тим „страшним деведесетим“ и уз захтев да се подробније објасни шта се под тим мисли, креће се са невероватном комбинацијом бесмислених тврдњи, ноторних лажи, површних закључака, једностраних сагледавања и паушалних оцена које повлаче једна другу све док се на крају не добије коначна, уобличена и, разуме се, потпуно искривљена слика деведесетих, која служи да оправда њихову комплетну идеологију, а у првом реду њихову мржњу и њихов страх од злогласног „српског национализма“.

У питању су углавном следеће конструкције, заблуде и догме: Искључива кривица Милошевића/Србије за рат и потпуна невиност бошњачке и хрватске стране; оправданост увођења међународних санкција; оправдано и легитимно протеривање Срба из Крајине; геноцид у Сребреници, Република Српска као геноцидна творевина; злоћудни српски национализам који прожима све институције; Милошевићева, односно српска кривица и одговорност за бомбардовање 1999. итд. Не треба да знате ништа више од овога, нипошто да се интересујете за детаље, да покушавате да сагледате ситуацију из шире перспективе или геополитичке ситуације у окружењу или свету. И заиста, осим дотичних идеолога, плаћеника и шпијуна, 90% људи који деле презир и страх од деведесетих о њима и не зна ништа више од малопре поменутих заблуда и предрасуда, јер једноставно нема одакле да сазна.

Та замагљена, лажна и искривљена слика о деведесетим заправо је оно што западне центре моћи у Србији годинама одржава на власти и због тога је најватреније бране од уплитања сваке истине у њу. Личности и политичке партије које су им у служби, како их употребе, пуштају низ воду, поготово уколико се утврди да су својим деловањем до те мере постали омражени да се више не исплати улагати у њих као у „евро-реформско-демократске снаге“. Након што су већи део прве ДОС-ове владе прогутале разне афере и скандали, њих је заменила коалиција тада још увелико еврофилног ДСС-а, енергичних „експерата из Г17 и „освежења“ у виду СПО/НС. Омраженог Живковића ће као шефа странке заменити Тадић, а после неколико година истрошеног Тадића на месту шефа државе и ДС као владајућу странку највероватније ће заменити никад свежији и спремнији на сарадњу напредњаци. Дакле, српски политичари и политичке партије, колико год се људи позитивно или негативно везивали за њих, Западу служе за једнократну употребу. У последње време центри моћи се у својој пропаганди полако одричу чак и чувених „демократских тековина петооткобарске револуције“, свесни да грађани баш и неће бити одушевљени подсећањем на њих, нити да ће проамеричке партије на власти задржати прича о њиховим „достигнућима“ од 2000. па наовамо. На ово указује и чињеница да у домаћим медијима никада није било мање помпе око прослављања 5. октобра него ове године. А вероватно ће следећих година бити још мање, јер сећање на тај догађај код већине људи изазива управо супротан ефекат од оног који би у златном Б92 свету требало да има.

Оно што, међутим, „евро-реформски“ медији љубоморно чувају и најопрезније негују јесу управо *деведесете*, конзервиране у своју митолошку амбалажу, обавијене лажима и предрасудама. То је оно што ће увек обезбедити гласове, збунити и заплашити народ када је потребно и спласнути нарасло антизападно расположење. Поготово су корисне у критичним и неугодним ситуацијама по западне позиције у Србији, па ће тако Борис Тадић у току изборне кампање за други круг председничких избора 2008. ноншалантно изјавити да Србији следује бомбардовање и увођење санкција – дакле, враћање у мрачне деведесете – уколико он (у том тренутку главни проамерички кандидат, мада очигледно не и једини) не победи на изборима.

Већ традиционално, у јеку предизборне тишине, ноћ пред изборе, Б92 пушта филм „Ране“ како би још једном упозорио народ шта му следује и у шта ће се Србија претворити уколико амерички кандидат/коалиција не победи. Дакле, „враћање у *деведесете*“ јесте главни политички капитал центара моћи у Србији, омиљена претња народу када негативно реагује на неки од безброј насилничких и антисрпских потеза Запада. То је вечни лајтмотив који провлаче сви „домаћи“ медији, проамерички политичари, новинари, политички аналитичари, војни и економски „експерти“ и други од њиховог укоренивања

Пише: Игор Марковић
понедељак, 05 децембар 2011 00:00

на власти 2000. па све до данас.

А шта би се десило када би се људи истински заинтересовали за те деведесете и пожелели да сазнају нешто више о њима? Када би о најважнијим политичким дешавањима приликом распада Југославије и грађанском рату почеле да се праве озбиљне документарне емисије? Можда би сазнали за Кутиљеров план из 1992. за решавање кризе у Босни и Херцеговини, који је Алија Изетбеговић одбио пошто је од САД добио обећање да ће Муслимани добити целу Босну. Можда би сазнали за случај Холмец када су словенске паравојне снаге ничим изазване пуцале на ненаоружане младиће на одслужењу војног рока и тиме започеле вишегодишњи крвави конфликт на овим просторима. Можда би сазнали за нестанак и истребљење скоро 10.000 сарајевских Срба током рата. Можда би сазнали да су се припадници ЦИА састајали са водећим албанским терористима из ОВК још 1997, припремајући их за рат и дајући им логистичку подршку за злочине које ће ОВК потом чинити, чиме ће и започети цела криза на Косову. Укратко, открили би да је улога бошњачких, хрватских и западних центара моћи у насилном распаду Југославије и започињању крвавог грађанског рата била много већа него што се то данас представља и да су према српском народу почињене многе неправде и злочини за које нико није одговарао и које бошњачки, хрватски, западни и „српски“ медији годинама успешно заташкавају и игноришу.

Такође, открили би колико је прича о Милошевићу као „бескомпромисном и агресивном националисти који својеволјно улази у конфликт са целим светом“ нетачна и погрешна, и колико прикрива праве мотиве Запада у учешћу у распаду СФРЈ и бомбардовању Србије, као и прави карактер Милошевићеве дискутабилне „националне политике“, која је држала СР Југославију у готово неутралном статусу током рата у Босни и Хрватској, да би на крају дала миг Туђману да освоји Крајину и поставила барикаде на Дрини према угроженој Републици Српској.

Иако данас ретко ко зна шта се тачно дешавало те деценије, када се каже „враћање у деведесете“

свима је јасно о чему се ради, сви знају два основна значења тог појма - период када српски набујали национализам чини злочине над недужним становницима суседних република (супротни случајеви, чак и ако се констатују, третирају се само као небитни „инциденти“) и истовремено период када народ у Србији заслужено трпи санкције, бомбардовање и друга зла од „међународне заједнице“, што је, наравно, све била логична последица „агресивне Милошевићеве политике“. Дакле: „

Пише: Игор Марковић
понедељак, 05 децембар 2011 00:00

деведесете

у којима смо зли агресори и примитивци (

bad guys

)

“

и

„деведесете

у којима патимо. Ово виђење најбоље илуструје недавно објављена „анкета“ у листу

Блиц

. Повод је био одржавање концерта „Волим деведесете“, на којем су учествовали многи певачи и бендови који су се афирмисали и снимили највеће хитове током те деценије.

Упркос потпуно уметничком и аполитичном карактеру концерта,

Блиц

и Б92 нису могли а да не искористе прилику. Проблем је наравно био у називу, који је „друштвено и морално неприхватљив“. Ако већ због тога не може да се забрани концерт, ајде барем да се још једном утврди догма која влада о деведесетим и да се људи подсети „пошаста која им стално лебди над главом“.

Блиц у анкети поставља питање: „По чему памтите деведесете?“, а затим даје понуђене одговоре: 1. Рат, немаштина, безнађе 2. Турбо фолк и „турбо“ мода 3. Врачаре, видовњаци и гатаре 4. Не знам/ тада сам тек рођен [\[1\]](#) . Дакле, то су једине ствари по којим можете и смете да памтите деведесете, ни по чему другом. Затим следује ново питање: „Да ли вас је страх да се деведесете понове?“ А понуђени одговори су: 1. Да, 2. Понекад, кад пратим политичку ситуацију, 3. не размишљај о томе. Као што видите, не постоји опција „Не“, јер очигледно по новинама

Блиц

ви не можете а да не страхујете од деведесетих, само је питање да ли цео живот проводите у зебњи од њих или вам се „флеш бекови“ враћају само понекад, док пратите политичку ситуацију (неко у изјави случајно брани територијални интегритет Србије, или осуђује пуцање на ненаоружане Србе, прим. аут). Слична је идеја и последњег питања, у којем немате опцију да својој деци кажете ишта позитивно о тој деценији. Ни то да се ради о периоду када је Србија ипак била независна држава, чију судбину нису овако директно кројили страни амбасадори, када ни изблиза није било толико незапослених, са мање социјалних разлика, када се понешто освајало у спортовима, када су кошаркаши били светска сила, а фудбалери способни да се квалификују на међународна такмичења и при томе не обривају. Ова квази-анкета

Блица

најбоље илуструје до које мере су мас-медији спремни да иду када је у питању духовни геноцид над српским народом и колику улогу у томе има управо описани мит о „деведесетим“, односно о периоду између распада СФРЈ, грађанског рата и доласка ДОС-а на власт.

Мит о „деведесетим“ као основа антисрпске пропаганде у 21. веку

Пише: Игор Марковић

понедељак, 05 децембар 2011 00:00

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/282279/Anketa-Po-cemu-pamtite-devedesete>